

**IN THE
WEEDS**

BEHÁLÓZVA

B.K. BORISON

**IN THE
WEEDS**

BEHÁLÓZVA

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
B.K. Borison: *In The Weeds*
This edition first published in 2023 by Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Fordította
Vágó Nándor

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Sam Palencia / Ink and Laurel

ISBN 978-963-636-281-2

Minden jog fenntartva

© B.K. Borison 2022
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Vágó Nándor 2024

Mindazoknak, akik a boldogságukat keresik.

Remélem, tudjátok, mennyire bátrak vagytok.

PROLÓGUS

BECKETT

Augusztus

A BÁRPULTNÁL ÜL, AMIKOR BELÉPEK, a nyári hőség sűrűn és nyomasztóan nehezedik a hátamra. Az ingem a bőrömrre tapad, az ő tekintete pedig minden másra tapad – a szája sarka mosolyra görbül.

Két hosszú láb rövidnadrágban... Derékig érő, egyenes, fekete haj. Pirosra festett, telt alsó ajak. Megfordul a székén, amikor becsapódik az ajtó, és egyenesen rám néz, mintha megvárakoztattam volna. A homloka is ráncba szalad, mintha dühös lenne emiatt.

– Elnézést kérek – mondom neki, miközben lehuppantok a mellette lévő bárszékre, és nem is igazán tudom, miért kérek bocsánatot, vagy egyáltalán hogyan jutottam el ehhez a székhez. Félúton őrlődök a *tenni* és az *akarni* között, miközben a kinti nedvességet még mindig érzem magamon.

A szempillái megrebbenek, mintha mulattatná a dolog, és a köztünk lévő térben a páras meleg szinte tapintható.

– Miért?

Nekem... fogalmam sincs. Az állkapcsomhoz dörzsölöm a kézfejemet, és az itallapon keresgélek, miközben megmagyarázhatatlanul kínos érzés égeti az arcom. Soha nem állítottam, hogy akár egy cseppnyi sármal is rendelkeznék, de ennél azért általában jobb vagyok.

Biccentek a félig üres pohara felé.

– Mit iszik? – kérdezem. Összeszorítja a száját, hogy elrejtse a mosolyát, és ide-oda mozgatja a poharát.

– Tequilát. – Akaratlanul összerezzenek, erre ő felnevet, és felfelé billenti az állát, sötét szeme azonban továbbra is rám tapad. – Mi az? Nem rajong érte? – Megrázom a fejem, mire ő leejti a poharat kettőnk közt a bárpultra, és körbe-körbeforgatja csinos kis kezében. Az egyik szemöldöke magasra ível a homlokán. – Talán csak nem a megfelelőt kóstolta.

– Talán – vágom rá. Ujjaimmal megállítom a keze mozgását, és a számhoz emelem a poharat. Ügyelek rá, hogy az ajkamat a cseresznyepiros rúzsnyomra helyezzem, amit ő hagyott rajta.

Füst. Lime. Egy kis só...

Visszaejtem a poharat a pultra, és megnyalom a számát.

– Nem rossz – állapítom meg. Rám vigyorog, és sötét tekintete olyan intenzív, mintha a hüvelykujja körmével karcolná az állkapcsom vonalát. – Egyáltalán nem rossz.

* * *

A combja felső részén van egy sebhely.

Nem tudom, hogy észreveszi-e, de minden alkalommal, amikor a hüvelykujjammal végigsimítok rajta, megrándul, a lába belefúródik a csípőmbe, ahol rám borul. A bőrének citrom- és rozmaringillata van – a füle tövére nyomom az orromat, ahol a legintenzívebben lehet érezni, és addig húzom lefelé az arcomat, amíg csókot nem nyomhatok nyakának sima vonalára.

Halkan felnyög.

A tenyeremmel újra meg újra végigsimítom a bőrét, hogy érezzem annak puhaságát. Ujjjaival a hajamba túr, és ránt rajta egyet, én pedig egy nyögés kíséretében még erősebben a nyakába nyomom az arcomat. Egy apró kacajt lehel a kulcscsontomra.

Két átkozott éjszaka együtt, és hivatalosan már nem is ismerek magamra. Evie olyan, mint egy dagály, amely hömpölyögve nyaldos körbe tetőtől talpig. Valami mélyről jövő, erőteljes energia, maga a boldogító végzet.

Újra végighúzom a hüvelykujjamat a sebhelyen, ezúttal lassabban, miközben az orra a vállamba fúródik.

– Általában nem szoktam ilyesmit csinálni... – leheli Evie.

Ránézek a sarokban a felborult asztalra, a kávéfőzőre, amelynek valahogy sikerült állva maradnia, miközben izgalomtól fűtve berontottunk a szobába. A kerámiatálat, amelyben a kávétejszín volt, nem látom sehol, de a kis eldobható műanyag dobozok úgy hevernek szétszórva a szőnyegen, mint a lehullott csillagok. Fehér pöttyök tengerész-kék háttéren.

Tenyeremmel végigsimítok a hátán, és széttárom az ujjaimat, igyekszem megtudni, mennyit tudok egyszerre befedni a bőreből, ami meleg az érintésem alatt, és hibátlanul barna. Mint az üveg whisky a legmagasabb polcnak a tetején, melyen áttáncol a délutáni fény.

Elmozdulok alatta, és felnyögök, amikor a combja valami... érdekeset érint.

– Mármint majdnem tönkretenni egy hotelszobát...?

Nevetve nyomogatja előre-hátra a homlokát a nyakamon, lecsúsztatja a vállamon keresztül, hogy aztán megállapodjon a mellkasom közepén. Az egyik karjára nehezedik, és az állát a tenyerébe támasztja.

– Nem. – A fülem mögé nyúl, és egy tollat szed ki a hajamból, miközben a fejem alá véletlenszerűen betuszkolt, félig szaggatott párnára pillant. Meglep, hogy másodszorra nem téptem le a lepedőt az ágyról – amikor körmeivel végigkaristolta a hátamat, hosszú lábát magasan a csípőm köré kulcsolta, és a fogát a kulcscsontomba mélyesztette. Halkan és lassan sóhajt, a tekintete az enyémet kutatja, és csodálkozó vigyor húzódik az ajkára, amikor az ujjam köré csavarom az egyik hajtincset, és megrántom. Úgy húszerce még az egész kezem a hajában volt, és mintha mulattatná, hogy most megelégedtem egy tincessel. – Az üzleti utakon általában nem vonja el semmi a figyelmemet – magyarázza.

Nekem sem. Általában véve *semmi* nem vonja el a figyelmemet. Bár a kedvenc kapcsolati formám az egyéjszakás kaland, de erre az útra nem terveztem ilyet. Az északkeleti biogazdálkodók konferenciája nem épp a csábítás melegágya. Vagy legalábbis jellemzően nem volt az.

Eddig.

A közös pohár tequilánkból egy feles lett, élém téve a pulton. A feles oda vezetett, hogy Evie megrendelte az üveg többi részét. Az üvegből pedig az lett, hogy a csuklója belsejéről nyaltam le egy sócsíkot, miközben a térdét az enyémhez szorította a pult alatt. Visszabotorkáltunk a dombon lévő, aprócska szállodába, és úgy zuhantunk az ágyra, mintha erre teremtettek volna minket.

Kiderült, hogy nem is bánom annyira a tequilát, ha rajta kóstolhatom meg.

Most itt vagyunk, összegabalyodva és meztelenül, már a második egymást követő éjszakán. Megígértem magamnak, hogy nem megyek vissza a bárba, és nem keresem őt. De nem tudtam nem rá gondolni. A bőrére, ahogy az enyémhez simul. A halk, rekedtes nyögésre, amikor a kezemet a lába közé csúsztattam. Sötét hajzuhatagára a vakítóan fehér párnákon.

Amint az utolsó előadó befejezte a mondandóját a konferencián, azonnal visszatértem abba a lebujba, mintha egy átkozott sziréndal hívogatott volna. És ő ott ült, ugyanazon a bárszéken, ugyanazzal a vigyorral, ami megvilágította az arca minden négyzetcentijét.

Kézfejemmel végigsimítok a karján, és megbabonáz az érintésem nyomán formálódó libabőr vonala.

– Megbántad? – Felülök, finom sürgetéssel, hogy ő is tegye ugyanezt. Felül, hosszú lábát a csípőm köré rendezi.
– A figyelemelterelést – pontosítok.

A verejték alig száradt meg a bőrömön, de újra akarom őt. Bizseregni kezd a tenyerem, valahányszor ránézek. Újra meg akarom ízlelni a puha bőrt közvetlenül a füle alatt,

érezni, ahogy a teste megremeg, és rágördül az enyémre. A kezemet a gerince tövéénél lévő két mélyedéshez akarom nyomni, és érezni, ahogy a bőre ég, mint a pokol tüze, ahogy megmozdul rajtam.

Elmosolyodik, és az alsó ajkába harap, mintha tudná, hová kalandoztak el a gondolataim, ahogy az ujjjaival végigköveti a vállamon átkanyargó tetoválás tintacsíkját. Megkocogtatja, és én megpillantom magunkat a komód fölötti tükörben – összegyűrt fehér lepedő, a bőre, amely úgy csillog, mint az aranyzsinór, a dereka köré fonódó karom. Soha életemben nem akartam magamról szelfit készíteni, de a készítés most forrón és hevesen csap le, ahogy a csupasz bőre az enyémhez tapad. Az arca a nyakamba fúrva, a fenéke domborulata alig látható.

Az álla alá szimatolok, majd egyetlen, hosszan tartó csókot nyomok a pulzusa fölött rebegő bőrre – szavak nélküli bátorítás, hogy válaszoljon a kérdésre.

– Nem. Kiderült, hogy remek figyelemelterelés vagy, Beck. A legjobb fajta, tényleg. – A válasza suttogás, egy titok a sötétben. Szünetet tart, majd visszakérdez. – Te megbántad?

Nem, nem bántam meg. Nem annyira, amennyire talán... kellene. Elmosolyodom, és végigszántom a fogammal a nyakát, megcsípem a fülcimpáját, és finoman rántok rajta egyet. Figyelem a tükörben, ahogy az egész teste megborzong, a csípője az enyéembe gördül.

– Szeretem, ahogy te tereled el a figyelmemet – mondom neki, miközben a kezemmel elkapom a derekát. Lány ritmusba terelem magam fölött, amíg mindketten zihálunk, és ő a körmével a hajamba szánt.

– Te... – suttogja, majd térdre emelkedik, és a mellkasomon lévő kezével addig igazgat minket, amíg a hátam a fejtámlának nem támaszkodik. Főnökösködik, ha úgy tetszik neki, és imádom, hogy pontosan tudatja, mit akar, és azt hogyan akarja. Tegnap este remegni kezdtem a fülembe bűgő hangjától, kezem a csípőjére tapadt, miközben igyekeztem követni minden egyes utasítását.

„Lassabban csináld.”

„Keményebben.”

„Így, igen. Pont ott.”

A fejem tompa puffanással a támlának ütközik, ő pedig visszatelepszik az ölembe, és átrendezi a lepedőt, amíg bőre a bőrömhöz ér, vágtyól fűtött nyögése a nyelvemre nehezedik. Motyog valamit az orra alatt, majd sóhaj szakad ki belőle, egy újabb hang, amit az ajkammal visszaszorítok. Nehéz tekintettel néz le rám.

– Többet akartál?

A kérdésre felnevetek. Ránézek, és úgy érzem, csak *akarás* van bennem. Felé hajlok, amíg el nem kapom a száját egy csókban. A kezemet lecsúsztatom a tarkójáról, majd az állkapcsára teszem, és ott tartom, amíg a kezét ökölbe nem szorítja a hajamban, a teste pedig türelmetlenül mozog az enyém fölött.

Én is tudok ám főnökösködni.

– Többet akarok – egy újabb vallomás, a kezemet két tőnk közé csúsztatom, hogy megsimogassam a köldöke alatti puha bőrt. – Mindent akarok.

* * *

Mennydörgésre ébredek, eső dobol a vastag üvegen. Hűvös szellő söpör be a megrepedt ablakkereten, én pedig nyögve igazgatom magamra a lepedőt, kezemmel Evie álommeleg bőrét keresem. Utolsó emlékem, hogy Evie a szobaszervizről mormog valamit, még jobban bekucorodik a takaró alá, és mindkét kezét a karomra fonva elalszik. Ami... kellemes volt. Szokatlan, de kellemes.

Felkönyökölök, és a mellettem lévő helyre pillantok: Evie nincs ott. Meglep, hogy nem hallottam a mozgását a szobában – nem éreztem, ahogy lecsúszik az ágyról. Általában nem szoktam ennyire mélyen aludni.

Tekintetem a fürdőszobára vándorol, az ajtó félig nyitva, a tetején egy használt törülköző van átdobva. Lehetséges, hogy kiugrott egy kávéért, de nem látom a bőröndjét, és az éjjeliszekrény is szemet bántóan üres. Végigpásztázom a szoba többi részét. Az egyetlen jel, hogy egyáltalán itt járt, egy vizespohár a komódon, és egy összegyűrt számla az asztalon.

Arcal a párnámra zuhanok.

Ez ismerős érzés. Egyedül ébredni.

– Hülye – mondom magamnak. Sóhajtok, és a tenyereim sarkát a homlokomba mélyesztem.

Ennél azért jobb vagyok.

Vannak itt elintézni való dolgaim, és ezek közül egyik sem egy gyönyörű, hosszú lábú nő.

A hátamra fordulok, és nézem, ahogy az ablakon kívül viharfelhők gyülekeznek. Csak emlékezni kell, mik azok a dolgok.

* * *

EVELYN

November

NOS. ERRE NEM SZÁMÍTOTTAM.

Fel-alá járkálok Inglewild egyetlen panziójában kivett szobában, és figyelem, ahogy a virágos tapétán követ az árnyékom. Jenny, a tulajdonos biztosan bent járt a szobában, amíg a farmon voltam, mert gyertyafény és sütemények fogadtak, minden puha és romantikus volt.

Homlokomat ráncolva figyelem az elefántcsontszínű gyertyát, és átgondolom a lehetőségeimet.

Azon a hétvégén egy hasonló panzióban voltam Maine-ben. Virágok voltak az ablakpárkányon, és egy művészien tetovált férfi az ágyhoz szegezett, száját a nyakamra tapasztotta, és torokhangú nevetése csengett a fülemben. Ugyanaz a férfi, akivel éppen összefutottam a farmon, ahol nyilvánvalóan dolgozik, és amelynek az értékelésére küldtek.

Erre. Nem. Számítottam.

A sütik nagyon csábítóak a sarokban álló tálcán. Felkapok egyet, és felélesztem a telefonomat.

Josie a harmadik csöngetésre veszi fel.

– Rendben odaértél? – kérdezi.

– Van egy kis problémánk – mondom, miközben a szám tele van étcsokival és mogyoróvajjal.

– Húha! – A hangja komolyra vált a vonal másik végén, papírzörgésen és egy csészealjra helyezett bögre koccanásán keresztül. Megnézem az időt. Portlandben még mindig késő délután van. Valószínűleg már a nyolcadik

csésze kávéjánál tart. – A Sway megint foglalt neked egy olyan szabadulószoját?

Két hónappal ezelőtt a képviseleti csapatom úgy gondolta, hogy minőségi tartalom lehetne abból, ha negyvenöt percre bezárnak egyedül egy szobába. Minden előkészület vagy figyelmeztetés nélkül. Hála istennek nem vagyok klausztrófóbiás.

– Nem. De azért köszi az emlékeztetőt. – Josie felnevet, én pedig az ágy szélére rogyok, és a tálca sütivel szemezek. – Ma értem ki a farmra.

– És? Ezt te is izgalmasnak tartottad.

Tényleg izgalmasnak tartottam. És izgalmasnak *tartom*. Egy fenyőfarm Maryland keleti partjainál, amelynek tulajdonosa és üzemeltetője egy Stella nevű fiatal nő. A története kedves és romantikus, és az a rövid bepillantás, amit ma a farmról kaptam, egyszerűen varázslatos volt. Csak arra nem számítottam, hogy a farmvezető gazda ugyanaz a férfi lesz, akivel három hónappal ezelőtt esett meg az első – és egyetlen – egyéjszakás kalandom.

Betévedt abba a lebujba, kócos hajjal, fehér pólóban, amelynek az ujjá kissé fel volt túrve, és olyan szempárral, mint a tenger... Egyetlen pillantást vetett rám, és azt éreztem, hogy a gyomrom egészen a lábujjaimig zuhan.

– Beckett itt van.

– Ki?

– Tudod – halkítom le a hangomat. – *Beckett*.

Egy pohár csörrenését hallom, és kreatív káromkodások sorát.

– Maine-Beckett? Dögös, tetovált Beckett? – A fogán keresztül beszívja a levegőt, és amikor újra megszólal, a hangja

három oktávval magasabb. – Rendhagyó, Evie végre elszabadul, egyéjszakás kaland *Beckett?*

Beadom a derekam, és felkapok még egy sütit.

– Igen, ő az.

Az illendőnél egy pohárral több Sauvignon blanc után meséltem Josie-nak Beckettről, a kanapéján ülve, burritóként betekerve. Nem tudtam rájönni, miért gondolok rá még hónapokkal később is. Csak egy kellemes és múltó dolognak kellett volna lennie. Egy ártalmatlan éjszakának. Kötöttségek nélkül.

Nem valami olyasminek, amit minden második este színes, szélesvásznú lázálom keretében újra átélek.

Josie felnevet, éles kacajjal, ami miatt elhúzom a telefont a fülemtől, és a szememet forgatom.

– Köszönöm szépen a támogatást.

– Bocsánat, bocsánat – mondja kuncogva. Próbálja összeszedni magát, de újabb kuncogás bukik ki belőle. – Mekkora lehet az esélye? Épp ott járt?

– Nem, ő *itt dolgozik*. Ő irányítja a gazdaságot. Ő vezeti a helyet a tulajdonossal, Stellával és a pékséget felügyelő Laylával.

Ez újabb vihogási rohamot vált ki belőle. Azt fontolgatom, hogy egyenesen kidobom a telefont az ablakon.

– Gondolom, ez megmagyarázza, miért volt olyan ügyes a kezével, nemde?

– Figyelj, ki foglak rúgni.

Nem mondtam Josie-nak semmit Beckett kezéről, de most már egészen részletesen emlékszem rá. Ahogy a tenyere teljes szélességében beborította a combomat. Amikor felemelt, a bicepszé valami egészen gyönyörűséget

művelt. Ellentmondást nem tűrő volt, és a tökéletes pozícióba irányított engem. Ahogy a hüvelykujját a fülem mögé nyomta. Az egyik karján, a csuklójától a könyökéig húzódó csillagkép finom vonalai. *Ó, te jó ég...*

– Soha nem fogsz kirúgni – mondja Josie. – Különben hogyan érezhetnéd jól magad?

Josie az önjelölt személyi asszisztensem tizennyolc éves korunk óta, amikor is úgy döntöttem, elindítom a saját YouTube-csatornámat. A szerepe és a címe azóta hivatalos, mióta a közösségi médiám berobbant, de továbbra is a legjobb barátomként végzett munkája a legfontosabb számára. Mindig számíthatok rá, hogy őszintén megmondja, mi a helyzet.

Ez a legjobb és a legrosszabb dolog benne.

– Oké, foglaljuk össze – folytatja. – Augusztusban lefeküdtél egy szuperszexi idegennel. Szó nélkül leléptél, és most, novemberben újra összefutsz vele, miközben a farmját méred fel egy közösségimédia-versenyhez. – Felnevet, én azonban csendben maradok. – De tényleg. Mennyi ennek az esélye?

– Fogalmam sincs.

– Mit fogsz csinálni?

– Erről sincs fogalmam.

Megpiszkálok egy laza szálát a takaró szélén. Nem mehetek el. Mit mondanék a vállalati szponzoraimnak? *Sajnálom, meg kell szakítanom ezt az utat, mert három hónappal ezelőtt lefeküdtem az egyik alkalmazottal.* A megbeszéléseken szimpatikusak, de nem hiszem, hogy ez jól sülné el.

És ami a lényeg, nem szoktam menekülni a problémáim elől. Beckett olyan döntés volt, amit én hoztam. És ezt

a döntést egyáltalán nem bánom, annak ellenére, hogy annak az éjszakának az emlékei úgy ragadnak rám, mint a ragasztó. Az igazat mondtam neki, amikor közöltem vele, hogy remek figyelemelterelés volt, hiszen azokon a napokon boldogan a lovak közé dobtam a gyepelőt. Sokat nevettem. Jól éreztem magam.

Önmagam voltam.

Most viszont azért vagyok itt, hogy a munkámat végezzem. Stella megérdemli ezt. A Lovelight Farm hozza mindazt, amit a pályázatában leírt, és még annál is többet. Megérdemli, hogy döntős legyen ezen a versenyen, és kijár neki az elismerés. Csak egy pillanatra van szükségem, hogy összeszedjem magam. Túljutni a sokkon, hogy újra látom őt, aztán továbblépni.

– A terv az, hogy... – Nincs tervem. Körülnézek a szobában, hogy ihletet keressek. Azt hiszem, a terv az, hogy bekebelezem a maradék sütitket. Szerzek egy üveg bort... valahonnan.

Kopognak az ajtómon, és kifújom a levegőt. Egy csi-petnyi aggodalommal meredek a kémlelőnyílásra. Nem kell találgatnom, hogy ki van a másik oldalon.

– Ó, atyaég, kopogást hallottam? – Josie magánkívül van. – Ő az?

Felemelkedem az ágy széléről, és a tenyeremmel végigsimítok a hajamon. Hát persze hogy ő az.

– Mennem kell, Josie.

– Kapcsolj át FaceTime-ra – követeli. – Hagyd, majd én átkapcsolok. Evie, istenemre esküszöm, ha letesze...

Befejezem a hívást, mielőtt befejezhetné a fenyegetését, és az asztalra dobom a telefonomat. Azonnal jelez egy be-

jövő videóhívás, de nem veszek róla tudomást, és a biztonság kedvéért ráteszek egy párnát.

Nem sietek az ajtóhoz, és a kezem a kilincs fölött tetovázik. Amikor ma délelőtt besétált a cukrászdába, ugyanazt a rántást éreztem mélyen a gyomromban. Pontosan úgy, mint az első alkalommal. Olyan volt, mintha feltörnék egy emléket, hogy még egyszer megnézzem. Fehér póló helyett flaneling. Hátrafelé fordított baseballsapka egy apró, hímzett fával.

Tágra nyílt, meglepett szempár.

Úgy lendítem ki az ajtót, mintha kötést tépnék le, és ott áll Beckett, két karját a félfának támasztva, kezével a széleket markolva, mintha fizikailag visszafogná magát. Az ujjai meggörcsülnek, és azonnal eszembe jut, ahogy a két keze szorosan a combom köré simul, Beckett előttem térdel, és egyetlen sötét szőke hajtincs tapad a homlokára.

Nyelek egyet.

– Szia – suttogom. Alig tudok ránézni, és a hangom olyan, mintha hat lap csiszolópapírt nyeltem volna le.

Bravó, remekül összeszedted magad, Evie.

Megköszörülöm a torkomat.

Rám pislog, tekintete hosszan és lustán vándorol a fejem tetejétől a pulóverem szegélyére a vállamon. Nyel egy nagyot, megnyalja az alsó ajkát, és úgy érzem, talán nekem is meg kellene ragadnom az ajtófélfát. Belekapaszkodni a sárgaréz ajtókopogatóba az életemért.

Nem tudom, mi készítettett arra, hogy magammal vigyem Beckettet a szállodai szobába azon a ködös nyári éjszakán, három hónappal ezelőtt. Soha azelőtt nem érdekeltek az egyéjszakás kalandok. Tényleg. Én csak...

Láttam, amint besétál, és egyszerűen akartam őt.

Jó tudni, hogy a rám gyakorolt hatása egyáltalán nem csökkent.

– Szia – suttogja vissza. Az orrán keresztül kifújja a levegőt, és ellöki magát az ajtófélfától, majd hirtelen a mögötte lévő üres folyosóra pillant. Tisztán látszik állkapcsának erős vonala, és újra meg kell köszöriülnöm a torkomat.

– Bejöhetek egy pillanatra?

Bólintok, és hátrálok egy lépést, hogy beengedjem őt a keskeny ajtón. Az összes homályos emlékem láthatóan alulbecsülte a puszta méretét. Túl nagynek tűnik, ahogy ott áll a szoba közepén, zsebre dugott kézzel, és úgy tesz, mintha az íróasztal fölött lógó, egy tavat ábrázoló festményt tanulmányozná. Becsukom az ajtót, és igyekszem nem arra gondolni, amikor utoljára éppen egy ilyen helyiségben voltunk.

Áttetsző fehér függönyök. Összegyűrt lepedők. Egy meleg kéz a lapockáim között. A hangja a fülemben, amint azt duruzsolja, mennyire jó volt velem. *Befogadni őt.*

Megrázom a fejem, és a komódnak támaszkodom, a lábam keresztbe vetem a bokámnál. Nem teszek magamnak semmilyen szívességet.

– Beszélni akartál?

Bólint, tekintete még mindig azt a festményt pásztázza, aztán a szeme sarkából rám pillant.

– Közösségimédia-influenszer, mi?

Nem tetszik a hangja, a halvány vádaskodás, amit hallok belőle. Nem beszéltem neki a munkámról, de ő sem. Mindketten... másra koncentráltunk az együtt töltött időnk

alatt. Olyan valaki, aki nem ismert fel, amikor belépett a bárba, ami kellemes változatosságot és felüdülést jelentett.

Bármilyen nyálasan is hangzik, a férfiak jellemzően nem amiatt akarnak velem lenni, *aki* vagyok. Egy férfi általában akkor érdeklődik irántam, ha számít tőlem valamire – egy képre az egyik csatornámon, egy termékrek-lámra. Egyszer egy srác megkérdezte, hogy benne lennék-e egy szexvideóban.

Így amikor Beckett a tetovált karjával besétált abba az aprócska bárba, és a tekintete számítás helyett elismerően suhant végig rajtam, megragadtam a lehetőséget. Elvettem valamit *magamnak*.

Ez pedig nagyon jót tett nekem.

– Farmer, mi? – utánozom a hűvös közönyét, és figyelem, ahogy a szája sarka lefelé görbül, a keze ökölbe szorul az oldalán.

– Csak meglepődtem, ez minden – mondja, még mindig azzal a kissé szarkasztikus hangsúllyal. Mintha el sem hinné, hogy egyáltalán szükség van erre a beszélgetésre köztünk. Mintha az a tény, hogy a közösségi médiában dolgozom, a leghitványabb, legvisszataszítóbb dolog lenne, ami csak eszébe juthat. Szípig, és az állához dörzsöli az ujjait. – Nem számítottam rá, hogy újra látlak.

Nyilvánvalóan én sem számítottam rá, hogy látni fogom, tekintve, hogy ma délután úgy rohantam ki a farm cukrászdájából, mintha az lángolna. De ez nem jelenti azt, hogy bunkó akarnék lenni emiatt.

Figyelmesen, összehúzott szemmel néz. Bárcsak közelebb lenne az a süteményestálca.

– Tudtad?

– Mit tudtam?

– Tudtad, hogy itt dolgozom?

Összehúszom a szemöldökömet, és felfelé billentem az állam. Azt hiszi, hogy szándékosan csináltam ezt? Azért jöttem a munkahelyére, hogy... Mit is? Zaklassam? Megszégyenítsem?

– Egyáltalán nem – mondom határozottan. – Én sem gondoltam, hogy valaha is újra látlak.

Elmosolyodik, és mosolya a legkevésbé sem kedves.

– Nos, ezt eléggé világossá tetted, Evie. – Rápislogok. – Sajnálom – mondja, recsegő hangon. Egyáltalán nem sajnálja. – Valószínűleg jobban szereted az Evelynt.

A szavai olyan élesek, hogy összeszorul tőle a mellkasom. Frusztrálnak hangzik, mintha kínban lenne. Túlságosan mereven tartja magát az íróasztal melletti sarokban, a szeme dühös és zaklatott. Nem tudom, miért fáj, hogy Evelynnek szólít, csak azt, hogy fáj.

De mindez nem számít. Hogy úgy néz rám, mintha a cipője talpára ragadt valami lennék.

Mit sem változtat azon, ami köztünk van. Sem azon, ami korábban történt, sem azon, ami most történik.

Csak hát... vele *Evie* voltam.

Ami jó volt.

Addig dagad közöttünk a csend, amíg úgy nem érzem, mintha súly nehezedne a vállamra. Nem úgy néz ki, mintha Beckett sietne kitölteni. Egy eldörmögött káromkodás kíséretében lerántja a fejről a sapkáját, és a tenyerét ide-oda húzgálja a tarkóján. Beletúr a hajába, amíg a fele égnek nem mered.

– Figyelj, én nem... – Megbillenti a fejét, és a plafont nézi, megfeszítve oldalra csavarja a nyakát. Sóhajt, és ki-egyenesedik, olyan pillantást vetve rám, amely valahogy egyszerre sugároz ingerültséget és elkeseredést. Fogalmam sincs, mit kezdjek ezzel az egészszel. Ez a változata annyira különbözik attól a lány szavú és finom érintésű férfitől, a mély, rekedt nevetésével az éjszaka leple alatt.

– Sajnálom. Nem ezért jöttem ide – folytatja, és úgy összeszorítja az állkapcsát, hogy csoda, hogy egyáltalán bármit is képes mondani. – Azért jöttem ide, mert... meg akarlak kérni, hogy maradj.

Nem igazán tudom megállítani a számból kibukó hangot. Ha így próbál meggyőzni, hogy maradjak, nem szeretném látni, hogy néz ki, amikor azt akarja, hogy elmenjek.

– A beköszönődön még dolgozhatnál egy kicsit.

– Evelyn.

– Komolyan mondom.

A ráncok elmélyülnek a homlokán.

– Ez a verseny sokat jelent Stellának. Nekem is sokat jelent. A farmunknak szüksége van a segítségedre, és szeretném, ha tisztességes esélyt adnál nekünk.

Újabb fájdalmas rántás a mellkasomban.

– Azt hiszed, nem ezt tenném?

– Korábban elfutottál előlem – emlékeztet, és a szája sarkában egy önelégült vigyor halvány jele sejlik fel. Utálom, hogy ettől azonnal végigfut a forróság a gerincemen.

– Úgy értem, szó szerint elrohantál a cukrászdából, amikor megláttál.

Lenézek a lábamra. Nem a legbüszkébb pillanatom, de nem tudtam, mi mást tehetnék.

– Tudom.

Másfajta csend telepszik a köztünk lévő térbe.

– Szeretnék egy kis megerősítést – mondja halkán, én közben a lábát figyelem, ahogy áthelyezi a súlyát. – Hogy maradsz.

– És mi lenne az? – kérdezem még mindig lehajtott fejjel. Amikor nem válaszol, eleresztek egy sóhajt, és felpillantok rá. Még mindig a homlokát ráncolja, és az a kis vonal a szemöldöke között tovább mélyül. – Ami megnyugtana?

Írhatnék neki egy *haikut*.^{*} Süthetnék neki egy tortát, és vajkrémmel ráírhatnám. Tudom, hogy azért tétovázik, mert akkor egyszerűen ott hagytam, de az csak egy egyéjszakás – oké, kétéjszakás – kaland volt. Egyetlen közös hétvége.

Nem tartozom neki semmivel.

A szeme egy árnyalattal sötétebben villan. Mióta belépett a szobába, most először szegezi a tekintetét figyelmesen az enyémre. Valami kavargó és örvénylik köztünk. Olyan biztosan érzem, mint egy érintést a karomon. A hátamon.

– Egy ígéret – mondja.

– Szeretnéd, hogy véresküit tegyek?

Elégedetlen hangot ad ki, amire megforgatom a szemem.

* A *haiku* egy 13. századból származó japán versforma és műfaj. (A szerk.)

– Azért vagyok itt, hogy dolgozzak, Beckett. Nem hagy-
nám, hogy bármi is ennek útjába álljon. Stella a legjobbat
érdemli. Nem áll szándékomban cserben hagyni.

Mindig is csak a legjobbat adtam magamból. Lehet,
hogy nevetségesnek tartja a munkámat, de én tudom, hogy
a befolyásom mit tehet az emberekért. Üzletet hozhatok
ennek a farmnak – ügyfeleket, figyelmet, a társadalmi
aktivitás lavináját.

– Szóval, megígéred?

Bólintok, és hirtelen csontig ható fáradtság tör rám.
A maradék süteményt és az ágyat akarom, méghozzá eb-
ben a sorrendben.

Azt akarom, hogy az elmúlt egyéjszakás kalandok szel-
leme megtalálja a legközelebbi kijáratot.

– Ígérem. Holnap ott leszek. Kezdhethük előlről.

– Nem akarsz elmenni? – kérdezi, és egy ködös, szürke
reggel jut eszembe, amikor a part felől vihar közeledett.
Kinyújtott karja a párnák alatt, hátának csupasz bőre és
gerincének árka. Az ajtó halk kattánása, ahogy becsukó-
dik mögöttem, és a bőröndöm a lábamnál.

Mély levegőt veszek az orromon keresztül, és ugyan-
ilyen lassan fújom ki. Nem az ő hibája, hogy nem hisz
nekem. Úgy tűnik, Beckett az a típus, aki nem engedi el
a neheztelést.

Elveszek még egy sütit a tálcáról.

– Maradok.